

(114) — Λεξικὸν τετραγλωσσον, περιέχον δηλαδὴ τὰς τέσσαρας ταύτας διαλέκτους: Ἑλληνικὴν, πεζὴν ἤτοι ἀπλὴν Ῥωμαϊκὴν, Λατινικὴν καὶ Ἰταλικὴν. Νῦν μὲν πρῶτον συνταχθὲν, φιλοπονηθὲν καὶ εἰς φῶς ἀχθὲν σπουδῇ καὶ πόνῳ Γεωργίου Κωνσταντίνου, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, εὐλαδῶς τε προσφωνηθὲν τῷ Γαληνοτάτῳ, Ὑψηλοτάτῳ καὶ Θεοσεβεστάτῳ Πρίγκιπι Κυρίῳ Κυρίῳ Κωνσταντίνῳ Βοσεβόνδα τῷ Μαυροκορδάτῳ, αὐθέντη καὶ ἡγεμόνι πάσης Οὐγγροβλαχίας. Τόμ. Α'. περιέχων πλουσιώτατον ἀμέλει τετραγλωσσον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, ὅπερ ἀρχόμενον ἀφ' ἐκάστης λέξεως αὐτῆς καὶ προχωροῦν εἰς τὰς ἄλλας τρεῖς, ἀναπτύσσει ἐκαστὴν λέξιν Ἑλληνικὴν εἰς τὴν ἀπλὴν, ἤτοι πεζὴν Ῥωμαϊκὴν, λατινικὴν καὶ ἰταλικὴν μετὰ τῆς τεχνολογίας καὶ συντάξεως αὐτῆς, καθ' ἃ καὶ ὑπέρτερον ἔστι τῶν μέχρι τοῦ νῦν εἰς φῶς ἀχθέντων Λεξικῶν. Ἐνετίησι, αψνζ. Παρ' Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 4^{ον} μέγα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ Τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἡ ἐκδοσις εἶναι ἀτελής, διότι ὁ τυπογράφος Βόρτολις, ὡς λέγει ὁ Βενδότης ἐν τῇ Προσθήκῃ του τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Μελετιῶ, *δειλιάσας διὰ τὰ πολλὰ ἔξοδα, ἔκαμε καὶ τὸ εὐνούχισαν*. Μετετυπώθη ὅμως τὸ 1786 ἔτος παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ.

(115) — Ἐπίτομος Λογικὴ κατ' Ἀριστοτέλην καὶ Τέχνη Ῥητορικὴ κοινῇ φράσει συντεθεῖσαι παρὰ τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Βικεντίου Δαμωδοῦ Κεφαληνέως νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσαι ἀναλώμασιν μὲν τοῦ τιμιωτάτου Κυρίου Πολυζῶν Σπύρου, τοῦ ἐξ Ἀργυροκάστρου, προτροπῇ δὲ καὶ ἐπιδιορθῶσαι Γεωργίου Ἱερέως τοῦ Κυθηρέως. Ἐνετίησι, αψνθ'. 1759. Παρ' Ἀντωνίῳ τῷ Τζάττα. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Ἱερεὺς οὗτος εἶναι ὁ Γεώργιος φατζέας, ὅστις ἐν τῇ προσφωνητικῇ ἐπιστολῇ του πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ἀναφέρει, ὅτι *βλέπων τὸν φιλογενῆ Πολυζῶν ἐπιθυμοῦντα τὰ ἐκδῶσθαι δι' ἰδίας αὐτοῦ δαπάνης σύγγραμμα ἐπωφελὲς εἰς τὸ ἔθνος, ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀνέκδοτον Ῥητορικὴν καὶ Λογικὴν τοῦ*

